

polarna svetlost

suzan ludvigson

Northern Lights

BOJIM SE DA ĆE, KADA DANAS BUDETE OTIŠLI, VAŠA ĆERKA PONOVO POLUDETI. I MISLIM DA ĆE TO UČINITI DA BI SPASLA VAŠ BRAK.

IZ ČLANKA JANET MALCOLM U ČASOPISU

The New Yorker

Najblaži dodir povetarca
o grane, škripanje lišća na
prozoru i staklo postaje
krto, preti raspadom.

Klavir svira sam u mojim snovima,
uvek neku sumanutu temu,
a glasovi prijatelja postali su
životinjski, moj strah ih ispunjava
zlobom, nasiljem. Kada ja govorim
majka i ne čuje reči koje
izgovaram a otac zaključava vrata
za sobom. Pronalazim stara pisma
sa letovanja, sačuvana
u fioči radnog stola. Prepisujem ih
ispravljajući: Nije mi lepo
ovde. Svakoga dana jezero je
sve dublje ali ne i moj dah.
Ronim za kamenčićima
uvljenim u stanioi, ali kada
izronim ruke su prazne,
drugi dobijaju nagrade.
Danas sam odšetala stazom
do naše stare kuće,
Drveće se pivilo pred nadolazećim vetrom.
I čula sam pljusak pre no što je pao.

GOSPOĐA A. DŽ. KAULZ, 87 GODINA, UMRILA JE U BELOU. ZA DIKONA KAULZA, KOJI JE NADŽIVEO, BILA JE UDATA SKORO 68 GODINA. PRILIKOM POSLEDNJEG ROĐENDANA NJEN EKSCENTRIČNI MUŽ JOJ JE POKLONIO KOVČEG KOJI JE SVOJIM RUKAMA IZRODIO I U KOME JE ONA KASNIJE SAHRANJENA.

Mesecima sam ga glačala
filnim voskom, ne bi li on video
kako volim njegova glatka vlakna,
raskošnost detalja.
Bilo mi je suviše dobro da bih ga videla kao
postelju, ali kod prvog bola
on ukloni cveće sa poklopca.

Sada, ležeći ovde, posmatrajući ga otvorenog,
pokušavam da se divim dobro učvršćenim spojevima,
zavojitoj unutrašnjosti,
ali sam razdražljiva, nezahvalna,
Molim se, ali bog i sam zna.
Sinoć sam sanjala da sam
zaključana u ostavi.
Susedi su pokušavali da me izbave
ali su našle prolećne poplave
i oni se razbežali u čamcima.
Jutros
bol nije nimalo jači
ali ja tek dremam
i budim se uplakana.

UHAPŠEN NAKON UBISTVA SEKIROM ČOVEK SAOPŠTAVA POLICIJI DA JE TAŠTU ZAMENIO SA RAKUNOM

Svakoga jutro bi oči,
već podbulih i tamnih podočnjaka,

premazivala nečim braon,
kao da će joj to pribaviti
sazaljenje. Nikada ne spava,
kaže, već tumara dvorištem
kao fantom. Znao sam to. Kao
i da kleči ispod prozora spavaće sobe,
slušajući Dženet i mene.

Jedne noći, kada je Dženet opet rekla Ne,
nazvao sam je kravom, rekao da što se mene tiče
može biti i mrtva, i tako ničemu ne služi.
Starica je razmišljala
i slušala kao životinja,
za doručkom joj se omače i reče
da krave ne treba da umru.
Kada sam je u zoru uhvatio u
garaži, pod onom obojenom kosom
izdeljenom u pramenove i sa očima
kao u životinje prenete iz sna
ili uhvaćene tamo gde ne bi smela biti
zalesta mi se učinilo, na trenutak
da je štetočna
i sekira se otkočila, glatko
padajući na takav život.

ODELJENJE ZA ZDRAVSTVO JE SOPŠTILO DA JE PROŠLE GODINE 687 MUŠKARACA I 520 ŽENA PRETRPELO UJEDE OD STRANE DRUGIH LJUDI.

Naravno, računao sam da ću ćutati.

Pažljivo sam birao mesta
pozadinu butine kada, je spavala dovoljno čvrsto
zaboravljajući svađu
i vrisnula u snu, kasnije pričajući
o čoporu vukova i noževima koje je otac oštrio.
Mnogo kasnije, otkrila je da su
modrice stvarne, ali do tada
trgovci zuba su nestali
i ja sam bio gotovo nevini.
Smešno, rekao bih, proučavajući naduto,
potamnelo meso. Moglo je biti od
bilo čega. Pokazao sam joj sopstvene
zrakaste ožiljke i ona je zacvilela
nad šoljom kafe.

Ali večeras, pošto sam je ponovo video
u gostionici sa Nedom i kada je
predložila da odemo na plivanje,
zubi me zabolješe. Zaronio sam
ispod tog dugog, plutajućeg tela
kao staza krnova i kada mi se
čeljust sklopila na drhtavom listu noge, to je
bilo grč, onakav na kakav je godinama
upozoravam. Očekivao sam da se previjemo i svežemo
u čvor, komešajući vodu kao kad se
alligator uhvati sa irskim seterom.
Ali bila je već prokleta trezna.

Iz zbirke »Polarna svetlost«

S engleskog prevela
Dušica Marinkov

SUZAN LUDVIGSON, autor više zbirki poezije, uključujući i zbirku »Plivač«. Redovni je profesor engleskog na Vintrop koledžu Južna Karolina.